

Bio-hekanje - pot do dolgoživosti

Vsaka vrsta življenja, in tako tudi človek, ima genetski zapis, ki ji omejuje dolžino življenja. Če spremenimo to preventivno kodo (program) in hkrati spremenimo medsebojno povezanost entropije (propadanja) in rasti organizma, lahko dosežemo ne le dolgoživost, temveč tudi neomejeno življenje, pravi Zoran Dernovšek

Zoran Dernovšek je inovator iz Slovenije, ki živi v Italiji. Ima več dragocenih izumov, med katerimi je najbolj znan naravni prehranski dodatek RENS - Rappid Effect Natural Supplement, ki pomaga pri zdravljenju avtizma in avtoimunskih bolezni.

V intervjuju za Netpress tokrat Dernovšek govori o hekanju v biologiji, kot tudi o boljšem življenju človeka s pomočjo znanosti, tehnologije in narave.

Kako bi vi odgovorili na dilemo ali lahko bio-hekanje zdravi ljudi in ali je tako mogoče podaljšati njihovo življenjsko dobo ?

Kaj je bio-hekersko in kaj bio-hekanje pomeni za dolgoživost?

Bio-hekanje danes še vedno nima enotne definicije, nekateri uporabljajo to ime za trženje, ker se sliši dobro, drugi ugibajo, kaj to pomeni, vendar enotne znanstvene definicija za ta izraz še vedno ni.

Zame osebno je bio-hekanje zmožnost manipulacije z geni, ki v bistvu predstavljajo aktivne programe v celicah. Izraz manipulacija ima tu nevtralen pomen, saj je lahko tako dobra kot tudi slaba. Če pogledamo značilno sliko genetskega sekvencioniranja, nam ta slika dejansko pokaže, kateri geni (programi) so aktivni in kateri morda ne bodo delovali. Zadnjih nekaj let intenzivno raziskujem to področje, vendar sem šele 17. decembra 2019 spoznal, katero je univerzalno pravilo, ki nam omogoča, da aktiviramo ali izključimo kateri koli program, s čimer dobimo popoln nadzor nad genskim materialom.

Vsaka oblika življenja, tako tudi človek, ima svoj genetski zapis, ki omejuje njeno trajanje in ji s tem omejuje tudi življenjsko dobo. Če spremenimo to preventivno kodo (program) in hkrati spremenimo medsebojno povezanost entropije (propadanja) ter rasti organizma, ne dosežemo samo dolgoživost (pravzaprav to omogoča že moje odkritje RENS, za organsko razstrupljanje in za pospešeno regeneracijo telesa), ampak tudi neomejeno življenjsko dobo.

Po mojem mnenju bodo trenutne smernice raziskav o dolgoživosti v prihodnosti bodisi postale podporni protokoli bodisi bodo izginile, kot zgrešene teorije in slepe ulice.

Do nedavnega so hekerstvo uporabljali bolj kot opis, povezan z računalniškimi programi, vendar je pred človeštvom veliko prostora za nadaljnje delo na področju manipulacije celic in njihovih programov, ki jim pravimo tudi DNK.

Prihodnost medicine je v genetiki

Vidimo, da se svet danes spreminja in tako tudi medicina, imamo 5G tehnologijo in vse, kar prinaša s seboj. Ali je prihodnost medicine ravno v genetiki in je bio-hekanje nekako tehnologija 5G medicine?

Danes bi se morala medicina veliko bolj spreminjati, vendar je njen razvoj prevzela farmacija, zdravnikom pa se prepušča samo inovacije pri diagnostičnih postopkih in v nekaterih protokolih (kot je npr. izboljšanje tehnik ali metod v kirurgiji).

V bistvu medicina, na področju novih osnovnih znanj, caplja na mestu. Prepričan sem, da bo splošno pravilo, kako vplivati na programe celice, kako zdraviti na celični ravni, spremenilo del medicine in ji dalo nova orodja za boljše in učinkovitejše delo. In verjetno se bodo spremenile tudi nekatere stare dogme, na bolje.

Težko primerjamo tehnologijo 5G, ki ima svoje težave in za katero še ni dokazano, da je varna za uporabnika, z medicinskimi preboji, ki največ novega dajejo genetiki, istočasno pa postavljajo imunologijo na trdne znanstvene temelje, namesto dosedanjih teorij, ki so stare tudi več kot 200 let. Zdaj končno razumem, zakaj nihče do sedaj ni mogel dokazati teh teorij, osnovna težava je v temu, da so nekatera osnovna izhodišča, podlage za razumevanje, kako deluje organizem, napačna.

Glede na to, kar zdaj vidim, je prihodnost medicine v genetiki in njeni uporabi pri zdravljenju na nivoju celic.

Kakšna je vloga toksinov pri vsem tem?

Najprej moramo nadgraditi svoje razumevanje, kaj so toksini. Absolutni strup ali toksin dejansko ne obstaja.

Zakaj? Ker to, kar je za eno celico strup, je lahko za drugo osnova življenja. Opredelitev, kaj je strup, je torej odvisna od zornega kota, iz katerega opazujemo nek element.

Naredil bom primerjavo iz realnega življenja. Če pogledamo politiko, je lahko za nekoga neka

stranka najboljše, kar se lahko zgodi nekemu okolju, druge stranke in njihova okolica pa so zanj čisti strup, sovražnik. Če na isto sliko pogledamo iz nasprotnega zornega kota, je slika v bistvu enaka, gre samo za zrcalni odsev. Ideja katere koli stranke je, da raste in se širi, in to gre vedno na račun drugih strank, v istem širšem okolju.

Naj pojasnim, zakaj uporabljam to primerjavo. Naša telesa sestavlja približno 100 bilijonov celic. Pravzaprav je vsak višji večcelični organizem zelo zapletena kolonija celic, običajno na vodni osnovi (na planetu Zemlja). Če taka kolonija deluje brezhibno, potem skupine istovrstnih celic oblikujejo okolje, ki jim najbolj ustreza, z uporabo mineralov, vitaminov itd. Kadar pride do vnosa elementov, ki škodujejo takšnemu okolju (na primer strupov iz okolja), v tako okolje, se strupi najprej akumulirajo na neki točki v telesu, nato pa, ob povečani koncentraciji, vplivajo na celice iz neposrednega okolja in jim škodujejo. Ker se te celice branijo, se aktivira imunski sistem, ki v bistvu predstavlja le notranjo regulacijo življenjskega okolja. Če imunski sistem grožnje ne odstrani dovolj hitro, se bodo nekatere napadene celice spremenile (del programov v genih se bo zaklenil, drugi del aktiviral) in novo (prej strupeno) okolje je zdaj za njih pomembno, da lahko preživijo in rastejo, zato začnejo aktivno vplivati na okolje s svojimi pomočniki, ki jih sedaj imenujemo virusi.

Nisem prvi, ki podpira to zaporedje bolezni: kontaminacija, spreminjanje celic, ki postanejo škodljivi mikrobi, in končno te spremenjene celice ali škodljivi mikrobi ustvarjajo viruse, ki jim pomagajo spremeniti okolje v novo obliko, kakršno ti mikrobi potrebujejo za svojo rast in preživetje.

Močan imunski sistem praviloma hitro reši težave s pomagači (virusi), če pa ga okrepimo še z organskim razstrupljanjem, se čas okrevanja dramatično skrajša, v nekaterih primerih iz nekaj tednov na nekaj dni ali celo ur.

Na splošno so ljudje, ki se ciklično razstrupljajo (obstajajo razstrupljanja, ki so znana vsem, npr. vitamin C, v kombinaciji z multivitamini in minerali – lahko iz nepredelanega sadja in zelenjave, še posebej v nekisli obliki), bolj zdravi kot drugi (imajo močnejši imunski sistem).

Že danes bi človek lahko živel med 150 in 250 leti

Je po vašem mnenju realno, da se življenjska doba zelo podaljša in ali je morda ena od zavor proti temu človeška zavest?

Večje podaljšanje življenjske dobe je danes že resničnost in trenutne ocene, ki temeljijo na opazovanju živali, kažejo, da bi ljudje danes lahko živeli med 150 in 250 leti. Je pa tudi realno, da to še dolgo ne bo na voljo vsem.

Dolgoživost nosi s seboj potrebo po manj otrok, saj manj ljudi umre. Toda slej ko prej bo naše okolje postalo preobremenjeno, zato bo del našega življenja moral začeti naseljevati druge planete. Mars je trenutno najbližji in najprimernejši.

Alternativa temu je, za nekatere ljudi, umetno odstraniti del prebivalstva (nekateri lažni preroki bi radi ubili 90% sedanjega človeštva in o tem tudi javno govorijo), genocid na podlagi rase ali prepričanij itd. Toda take usmeritve in misli vodijo človeštvo, kot obliko življenja, nazaj in v uničenje lastne vrste.

Po nekaterih izračunih je Zemlja trenutno sposobna oskrbovati približno 70-80 milijard ljudi, če se poveča učinkovitost pri proizvodnji in uporabi hrane. Toda strategiji "sodnega dne" trdijo, da je ta številka največ ena milijarda.

Zavora ni človekova zavest, ampak naše nerazumevanje, kako daleč lahko naša oblika življenja poseže.

V življenjski dobi, ki traja okoli 80 let, večina ljudi doseže uporabo do 15% možganov - potem umrejo. Če bi človek živel več sto let, bi delež uporabe njegovih možganov naraščal. Po nekaterih teorijah že uporaba možganov med 25 in 30% omogoča parapsihološke pojave (telepatija, telekineza), in večji kot je delež možganov, ki jih uporabljamo, večji je učinek teh pojavov.

Lahko to primerjamo s kamenčkom, vrženim v jezero. Krogi ne sežejo daleč, hitro izgubijo. Če pa vržemo večji kamen, sežejo krogi veliko dlje v jezero.

Po enem od mojih izračunov bi moral človek živeti 500–800 let, da bi lahko uporabljal večino svojih možganov; kaj pa bi potem z njimi zmožel, tega še vedno ne vemo – tega ne ve niti znanstvena fantastika, ki poskuša špekulirati o teh temah. Po mojem mnenju je genetska omejitev življenjske dobe pravzaprav biološka varovalka, ki preprečuje ne dovolj razvitim oblikam življenja doseganje ravni znanja/zavedanja, ki bi lahko v napačnih rokah uničilo celo obliko življenja.

S svojimi odgovori sem podal le manjši uvod v širšo sliko, ki jo zaenkrat vidi le majhen del ljudi, nekatere stvari pa samo posamezniki. Vendar se ni potrebno bati, ali bo življenje na planetu Zemlja ostalo. Bo. Ni pa nujno, da bo to v obliki trenutno najbolj razvite oblike življenja.

Intervju je vodil dr.med. Zarko Kostik

Objavljeno v sredo, 18. februarja 2020:

<https://netpress.com.mk/biohakira-e-pateka-kon-dolgovechnosta/>